

С. І. Редька,

аспірант кафедри економіки бізнесу та менеджменту,
Полтавський університет економіки і торгівлі

ІННОВАЦІЙНА СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ БАНКІВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

В умовах сучасного стану розвитку господарства, які мають тенденцію до мінливості, зниження фінансової стійкості та характерні кризові процеси, зростає роль і значення інноваційної банківської діяльності як на ключового елемента національної економіки. Жорстка конкуренція на ринку банківських послуг і посилення глобалізаційних явищ змушують банки знаходити принципово нові, орієнтовані на споживачі інноваційні стратегії. Особливої актуальності розвиток наукових досліджень з даної проблематики набуває в умовах світової фінансової кризи, коли істотно зростає недовіра до банківської системи, а традиційний інноваційний менеджмент не здатний адекватного реагувати на вимоги сучасного ринку.

За таких умов виникає необхідність розроблення нової стратегії побудови інноваційної політики вітчизняних банків, яка б відповідала потребам клієнтів і забезпечувала конкурентні переваги на ринку банківських послуг. Безумовно, що дані процеси не повинні протікати стихійно, їх необхідно здійснювати поступово в рамках визначеної інноваційної стратегії частиною загальної стратегії розвитку банківської системи.

Висвітленню та вивченню теоретичних засад і практичних механізмів інноваційних технологій банківських установ присвячено наукові праці у вітчизняній літературі. Так, різні аспекти цієї проблеми розглядають учені І.Г. Бритченко І.О. Бланко, А.Д. Бутко, Т.А. Васильєва, О.В. Васюренко, І.О. Губарева, С.Б. Єгоричева та інші науковці. Серед досліджень зарубіжних учених різні стратегії інноваційної діяльності знайшли своє відображення у працях Х. Барнета, М. Кондратьєва, С. Кузнеця, Г. Менша, Б. Санто, Дж. Сінкі, Й. Шумпетер та ін. У той же час можна стверджувати, що незважаючи на значну кількість наукових досліджень щодо фінансування банками нових технологій обслуговування клієнтів, у сучасній вітчизняній науці відсутня повноцінна концепція формування клієнтоорієнтованої інноваційної діяльності, особливо в частині стратегічного розвитку банків.

Маємо переконання, що попри підвищення практичної значущості цієї проблеми останнім часом, вона поки що залишається не вирішеною остаточно. Ґрунтовного дослідження потребує комплекс питань, пов'язаних з отриманням об'єктивної та багато-параметричної оцінки ефективності інноваційних проектів, які реалізуються в рамках клієнтоорієнтованої стратегії розвитку банку.

Безумовно, розробка нової інноваційної стратегії — це, насамперед, процес зміни стратегії всієї банківської діяльності, складовою якої є інноваційна політика банку, оскільки саме вона чинить неабиякий вплив на конкурентну позицію банку на ринку. Тому для успішного розвитку організації в умовах високо конкурентного банківського ринку є необхідна наявність та ефективна реалізація довгострокової програми стратегічного інноваційного менеджменту.

Стратегія банку як програма дій, що спрямована на формування та утримання довгострокових конкурентних переваг на цільових ринках, відображає кількісні цілі розвитку банка та ті його внутрішні зміни, які повинні відбуватися для збільшення конкурентоспроможності.

Більшість авторів, виділимо серед них С.М. Козьменко [1], під терміном «стратегічне управління банку» розуміють вид управління, спрямований на формування бажаного економічного стану банку в розглянутій сфері, досяжного в довгостроковій (але доступній для огляду) перспективі шляхом істотної зміни якісних характеристик його розвитку, що має необоротні або довгострокові наслідки. До завдань стратегічного інноваційного менеджменту в банку автор відносить:

— постійне управління рухом фінансово-кредитної організації до новачійних цілей (забезпечення позитивної динаміки розвитку та підвищення конкурентоспроможності шляхом концентрації ресурсів на позиціях, принципових для досягнення мети);

— зниження ризиків впливу зовнішнього середовища (забезпечення регламентації дій у різних ситуаціях (нестабільність ринків, девальвація, зміна умов конкуренції, зниження прибутковості, зміна принципових положень законодавства та ін.) шляхом попередньої підготовки до подібних ситуацій, що дозволяє у випадку їх виникнення діяти за планом, коригуючи його певним чином, а не намагаючись терміново розробляти новий алгоритм розвитку).

Також, у економічній літературі існують різні класифікації стратегій інноваційного менеджменту компаній, що можна застосувати і до діяльності комерційних банків. Одним з перших свій погляд на цю проблему висловив угорський вчений Б. Санто [2],

який зазначав, що інноваційні стратегії можна класифікувати за предметним змістом і за характером.

У підручнику С. Б. Єгоричевої — «Банківські інновації» [3] інноваційні стратегії розрізняються таким чином: за предметним змістом залежно від видів інновацій, що планується впроваджувати: продуктові, сервісні, технологічні, бізнес-процесні, організаційні тощо. Також виділяється стратегія в області досліджень і розробок (R&D), якщо така діяльність присутня у банку. Таким чином, можна підсумувати, що формування теоретичних засад інноваційної діяльності особливо актуальне в період трансформаційних і глобалізаційних процесів в економіці, коли функціонування сучасних банківських установ суттєво відійшло від стандартної діяльності. Тобто, на сьогодні практично для будь-якого банку гостро постає питання здатності своєчасно і енергійно ініціювати інноваційні процеси та управляти ними, оскільки це є критерієм виживання банківської установи на ринку.

Список літератури:

1. Козьменко С.М., Шпиг Ф.І., Волошко І.В. Стратегічний менеджмент банку : навч. посіб. — Суми : ВТД «Університетська книга», 2003. — 734 с.
2. Санто Б. Інновация как средство экономического развития: Пер. с венг. — М.: Прогресс, 1990.
3. Єгоричева С. Б. Банківські інновації. Навч. посіб. — К.: Центр учбової літератури, 2010. — 208 с.

УДК 336.761

І. М. Ройко,

аспірант кафедри фінансових ринків,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

ДО ПИТАННЯ ВИМІРЮВАННЯ РИНКОВОЇ КАПІТАЛІЗАЦІЇ БІРЖОВОГО РИНКУ АКЦІЙ УКРАЇНИ

Український біржовий ринок акцій перебуває у 2013 році у стані якісної трансформації. Саме на 2013 рік припала радикальна зміна інфраструктурної моделі біржового ринку, на порядку денному стоїть проблема консолідації біржової системи України.